

Οι θαλάσσιοι κατασκευαστές

Μη μου πείτε ότι δεν σας αρέσει το μπάνιο και δίπλα σας να πλέουν κάθε είδους σκάφη, διαφόρων μεγεθών και ειδών. Και, μάλιστα, με την ευγένεια που διακρίνει κάποιους από αυτούς, να κινδυνεύεις σωματικά, αφού πλησιάζουν την ακτή και θέλουν να την κατακτήσουν, να την αλώσουν, να την κάνουν δική τους. Γιατί όχι άλλωστε, αφού και η θαλάσσια περιοχή θεωρούν ότι τους ανήκει δικαίωματικά, και όσο πιο μεγάλο και πλούσιο είναι το σκάφος τόσο μεγαλύτερο το θράσος και οι απαιτήσεις τους. Εκείνο που δεν μπόρεσα ποτέ να καταλάβω είναι γιατί αυτοί οι άνθρωποι δεν πιάνουν λιμάνι να αγκυροβολήσουν, κάποια μαρίνα από τις τόσες που πλέον υπάρχουν και λειτουργούν, ή ανοιχτά, αλλά προτιμούν να αράζουν δίπλα στους κολπίσκους σαν πειρατές. Ίσως γιατί θέλουν να κάνουν εμ-

φανή και ζωντανή την παρουσία τους με τις φωνές που συνοδεύουν κάθε τους κίνηση, εξηγώντας μας από πού ήλθαν, ποιος είναι ο προορισμός τους (ποια είναι γενικά τα μεγαλεπήβολα σχέδιά τους). Διατί να το κρύψωμεν άλλωστε, που έλεγε κάποιος πρωθυπουργός, ότι είμαστε κάποιιοι που φουσάμε το χρήμα, πώς αλλιώς να γίνει, καλοκαιρί έρχεται, ευκαιρία να επιδείξουμε τα



Του ΔΗΜΗΤΡΗ Χ. ΠΑΞΙΝΟΥ*

πλούτη μας τα υλικά, τα ηθικά, τα ψυχολογικά, κάνοντας την καλοκαιρινή μας υπέρβαση. Ετσι λοιπόν, απλά, βρίσκουμε το ωραίο και ήσυχο μέρος, που κατά σύμπτωση το προτιμούν κάποιοι θνητοί που δεν διαθέτουν το πλωτό σκάφος, και το μετατρέπουμε σε ξενοδοχείο, προσπαθώντας να εκτοπίσουμε τους θνητούς που έτυχε να βρίσκονται εκεί. Δεν αρκεί η εγκατάσταση αυτή και μόνο, αλλά πρέπει και να το καταστήσουμε σαφές με κάθε τρόπο ενοχλητικό για παραδειγματισμό.

Εχω διαβάσει αρκετά άρθρα σχετικά με τις μεγαλομανίες των διαβιούντων εν Ελλάδι και την κατακτητική τάση και δράση τους, αλλά όλο και περισσότερο εκπλήσσεσαι με όσα βλέπεις, που επιδεινώνουν μέχρι παροξυσμού αυτή την αλαζονική συμπεριφορά και επίδειξη, που προφανώς την έχουν ανάγκη.

Όμως, ειλικρινά πίστευα ότι υπάρχουν και κάποια όρια, κάποιες αρχές στοιχειώδους ευγένειας και παιδείας. Αμ δε! Σε μια εποχή, άλλωστε, που η διαφθορά επεκτείνεται όλο και περισσότερο, σε σημείο που ελάχιστοι απορούν και αγανακτούν για την έκταση και το βάθος της και την ατιμωρησία που λαμβάνει διαστάσεις χώρας τριτοκοσμικής, δεν θα πρέπει τελικά να μας διακατέχουν τέτοια συναισθήματα, προφανώς ξεπερασμένων μεγαλείων, άλλης εποχής. Αλλά, ας επανέλθουμε στο θέμα μας και ας ευθυμήσουμε λίγο. Ας το εκλάβουμε σαν ένα είδος διασκέδασης, σαν ένα νέο είδος άθλησης ή μάλλον αθλήματος για ριψοκίνδυνους (extreme sports). Είναι ίσως και μια σκληρή δοκιμασία αντοχής για το δύσκο-

λο χειμώνα που έρχεται. Μια δοκιμασία, ένα είδος σαλίγκαρου στην κολύμβηση, που ο επιβιώνων είναι πλέον σε θέση να αντιμετωπίσει και τις πιο δύσκολες καταστάσεις που προμηνύονται σκληρές για πολλές επαγγελματικές κατηγορίες. Ετσι, μ' αυτόν τον τρόπο σκληραγωγείσαι και μπορείς να αντεπεξέλθεις επιτυχώς σε κάθε νομοθετική επέλαση, σε κάθε αυθαιρεσία, σε κάθε νόσο. Είσαι έτοιμος για όλα. Δεν φοβάσαι τίποτα. Εμαθες να επιβιώνεις στις πιο κρίσιμες στιγμές. Αν, δε, υπολογίσεις ότι επιβίωσες και από τους τρομοκράτες των θαλασσών με τα τζετ σκι, τότε είσαι και τυχερός, πολύ τυχερός. Αυτό το νέο είδος «διασκέδασης», ο τρόπος που την αντιλαμβάνονται και τη βιώνουν δεν είναι μόνο ενοχλητικός και επικίνδυνος. Είναι και ενδεικτικός μιας άλλης νοοτροπίας, αλλοπρόσαλλης, έξαλλης, εγωκεντρικής, που προβληματίζει για το εύρος της και την περιφρόνηση κάθε κανόνα κοινωνικής συμβίωσης. Ευτυχώς, όμως, είναι η εξαίρεση!

*Πρόεδρος Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών

ΞΕΝΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΛΑΘΟΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ

Ο ρόλος του αντιπροέδρου στις ΗΠΑ είναι περιορισμένος, με εξαίρεση τη σπάνια περίπτωση κατά την οποία ο πρόεδρος αποβίωσει πριν ολοκληρωθεί η θητεία του. Ωστόσο, η επιλογή του σωστού ατόμου για το ρόλο αυτόν είναι η πιο σημαντική απόφαση που έχει να πάρει ο κάθε προεδρικός υποψήφιος.

Η επιλογή του δίνει μια σαφή εικόνα του πόσο καλός πρόεδρος θα γίνει, αν κερδίσει στις εκλογές. Ο υποψήφιος των Ρεπουμπλικανών κ. Τζον Μακ Κέιν, αν επιθυμεί να συμπεράνουν οι ψηφοφόροι ότι έχει μεγαλύτερη εμπειρία και καλύτερη κρίση από τον κ. Μπαράκ Ομπάμα, τότε έκανε ένα τραγικό λάθος επιλέγοντας ως αντιπρόεδρό του την κυρία Σάρα Πέιλιν. Σίγουρα υπήρχαν πολύ πιο κατάλληλες γυναίκες πολιτικοί και με σαφώς μεγαλύτερη πείρα, αν επιθυμούσε να επιλέξει οπωσδήποτε γυναίκα αντιπρόεδρο.

THE NEW YORK TIMES

Θεσσαλονίκη, μια «Νύμφη» με μεγάλη προίκα που έμεινε στο ράφι...

Ολα τα μάτια και τα φώτα από σήμερα στραμμένα στη Θεσσαλονίκη. Για μία εβδομάδα, όχι παραπάνω. Μια γιορτή με γεύση γλυκιά και πικρή μαζί για τους Θεσσαλονικείς.

Γλυκιά, γιατί κουβαλάει μνήμες, χρώματα, ήχους κι αρώματα από την παιδική ηλικία, όταν η εικόνα της πόλης που πλημμύριζε από επισκέπτες, περίπτερα από όλα τα μέρη της Γης, γιορτές και μουσικές φάνταζε μαγική κι αγαπημένη.

Πικρή, γιατί η εικόνα εκείνη που υποσχόταν νέους ορίζοντες, εμπορικούς και επιχειρηματικούς, τελικά θάμπωσε. Ο διεθνής εμπορικός και οικονομικός χαρακτήρας της εκδήλωσης υποχώρησε κι έμεινε το ετήσιο πολιτικό ραντεβού απολογισμών και εξαγγελιών κυβέρνησης κι αντιπολίτευσης.

Κυρίως όμως θάμπωσε το όνειρο της πόλης να επανακτήσει τον

ιστορικό της ρόλο, ως επίκεντρο οικονομίας και πολιτισμού. Όχι, δεν είναι που «μεγαλοπιανόταν» με την ιδέα της πρωτεύουσας των Βαλκανίων. Είναι όμως που κουβαλάει μνήμες από μια αδιάλειπτη πορεία 23 αιώνων, με κυρίαρχο και πρωταγωνιστικό ρόλο, και αναζητά σήμερα μια νέα θέση στο χάρτη των εξελίξεων. Μια πόλη που άντλησε γοητεία, αίγλη και πρόοδο από την προνομιακή γεωπολιτική της θέση, αλλά και από την πολυπολιτισμικότητα που τη χαρακτήριζε πάντα. Μια πόλη-χωνευτήρι λαών, πολιτισμών και κουλτούρας. Μια «Νύμφη» με μεγάλη προίκα...

Τον τελευταίο αιώνα, έχασε αυτό το ρόλο και το χαρακτήρα και «μίκρυνε». Οι πολιτικές ανακατατάξεις στο βορρά της την αποκόψανε από την Ευρώπη και οι δρόμοι του εμπορίου και του πολιτισμού έκλεισαν.

Σήμερα, που πολλές ισορροπίες επαναπροσδιορίζονται, αγωνιά για το μέλλον της και για μια καινούρ-

για ταυτότητα, παγιδευμένη μάλλον σε μια εικόνα κλειστή που νιώθει ότι δεν της αξίζει και που την κάνει να ασφυκτιά από όλες τις απόψεις, οικιστικά, κυκλοφοριακά, επιστημονικά, καλλιτεχνικά, πολιτιστικά.

Κι ας μην παγιδευόμαστε από το μύθο της «όμορφης, ερωτικής πόλης»! Κοιτάζοντάς την από ψηλά, πνιγμένη στο τσιμέντο και φρακαρισμένη από αυτοκίνητα, αναρωτιέται κανείς τι άραγε έχει απομείνει που να την κάνει γοητευτική. Μόνο η επαφή της με τη θάλασσα, ναι, κι ο Ολυμπος απέναντι ίσως.

Η Θεσσαλονίκη μεγάλωσε απότομα και άναρχα και χρειάζεται επειγόντως τα μεγάλα έργα που έχουν ξεκινήσει, νέα μέσα μεταφοράς, θαλάσσιες και εναέριας συνδέσεις, χώρους ελεύθερους, πράσινο. Χρει-

άζεται να αξιοποιήσει το θαλάσσιο μέτωπο και όσες φυσικές ομορφιές έχουν απομείνει, για να ξαναγίνει βιώσιμη για τους κατοίκους της. Και, τέλος, χρειάζεται να αξιοποιήσει τη γεωγραφική της θέση-κλειδί, αναπτύσσοντας δραστηριότητες με Βαλκάνια κι Ευρώπη, Μεσόγειο και Ανατολή, και να αφομοιώσει και να κερδίσει από την πληθυσμιακή διαφορετικότητα και ποικιλία, όπως έκανε τόσους αιώνες.

Δημιουργικές δυνάμεις υπάρχουν. Χρειάζεται να εντοπιστούν, να συντονιστούν και με το κατάλληλο περιβά-

λον να αποδώσουν καρπούς. Η πόλη των φοιτητών και των ερευνητών, του βραβείου Descartes και της ναυτεχνολογίας, του Πεντζίκη και του Αναγνωστάκη, του κινηματογράφου και των γεύσε-



Της ΛΙΑΝΑΣ ΓΟΥΤΑ*

ων πρέπει να αναζητήσει το νέο της πρόσωπο και να αξιοποιήσει προκλήσεις όπως αυτή της Ζώνης Καινοτομίας και του Διεθνούς Πανεπιστημίου. Να πρωτοπορήσει και να καινοτομήσει, αναζητώντας φρέσκες ιδέες, αφήνοντας την απομόνωση και την εσωστρέφεια, να βαδίσει με αισιοδοξία και δημιουργικότητα, με σύγχρονους στόχους και όραμα στην οικονομία, στην επιστήμη, τον πολιτισμό, να γίνει ξανά κοσμοπολίτισσα, με ανοιχτό πνεύμα και κουλτούρα. Κι αυτό δεν είναι κάτι που θα της χαριστεί από τα «αθηναϊκά και άλλα κέντρα», που συχνά ακούμε, αλλά πρέπει να το κερδίσει η ίδια. Γιατί αυτό της αξίζει!

l.v.gouta@hellenic-petroleum.gr
www.lianagouta.gr

*Χημικός μηχανικός, σύμβουλος σε θέματα Ενέργειας, Περιβάλλοντος και Ανάπτυξης